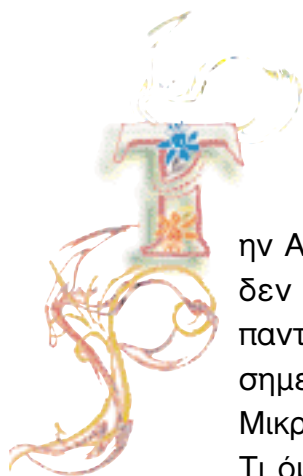

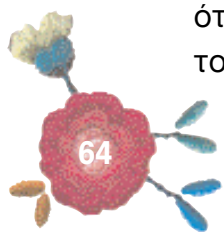
Κοινό μυστικό

[...]

ην Αλεξία την έχει αναστατώσει το γράμμα. Τίποτ' άλλο δεν σκέφτεται παρά τη Δανάη. Δεν την έννοιασε που παντρεύτηκε χωρίς εμένα, κι όμως μ' αγαπά, λέει. Σ' ένα σημείο, μάλιστα γράφει: «Είδα με τα δικά σου μάτια το Μικρό Γιαλό, μανούλα». Με τα δικά σου μάτια!... Άκου!... Τι όμορφος που είναι, γράφει!... Πήγα εκεί με τον Ορέστη, ακολουθώντας το χάρτη που μου 'χες δώσει πριν φύγω. Τι όμορφος που είναι!... Η ακτή είναι γεμάτη χρυσοκίτρινη άμμο! Ολόκληρος ο Μικρός Γιαλός είναι αμμούδα. Ξαπλώνεις και γίνεσαι ένας μικρός κόκκος αμμούτσας κι εσύ, ανάμεσα ουρανού και γης!... Ω, μανούλα!... Τι όμορφος που είναι!...

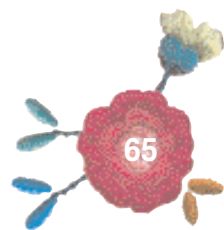
Η Αλεξία χαμογελά. Μπορώ να τον θυμούμαι κι εγώ για ώρες εκείνον τον τόπο, μουρμουρίζει. Βαδίζεις κάμποσο κάτω από ελιές, κάμποσο έξω από το χωριό, ώσπου τον βρίσκεις. Δεν υπάρχει ψυχή ολόγυρα. Γλάροι... Βλέπεις μόνο γλάρους. Η Δανάη γράφει πως δεν δυσκολεύτηκε να τον βρει, ακολουθώντας το χάρτη. Αυτός είναι ο Μικρός Γιαλός, της είχα πει, το χωριό. Εκεί, είναι το καφενείο του γερο-Πετρή, αν ζει. Αν δε ζει, θα το 'χει ο γιος του. Δώσε ένα μικρό μπουρμπουάρ στο γέρο-Πετρή, της είχα πει. Θα σε περιποιηθεί σαν εγγόνα του. Θα 'ναι το τυχερό του για μέρες. Θα βρεις ψαράκι εκεί, της ώρας. Χταποδάκι τρυφερό στα κάρβουνα. Σαλάτα. Κρασάκι και δροσερό καρπούζι. Από το καφενείο του παίρνεις το δρόμο δυτικά, μπαίνεις στις ελιές, ανεβαίνεις ένα μικρό βουναλάκι γεμάτο πεύκα και κατεβαίνεις στο Μικρό Γιαλό, που 'χει κι αυτός τ' όνομα του χωριού. Μη βιάζεσαι 'κει. Απόλαυσε το μπάνιο σου. Πάρε κι ένα βιβλίο, όταν πας... Κι επήγε με το Σαββόπουλο τον Ορέστη... και μου λέει πως τον είδε με τα δικά μου τα μάτια!...

Η Αλεξία γελά... Με αγαπάει βέβαια, δεν μπορώ να πω πως δεν μ' αγαπάει... Κι όσο για τον πατέρα της, ποιος αμφιβάλλει;... Αυτό θα πω στον Στράτο: Το παιδί μας αγαπά Στράτο, δεν είναι πως δεν μας αγαπά, μη νομίσεις... Στράτο!... φωνάζει δυνατά και σηκώνει τα μάτια της και τον τσακώνει που την κοιτάζει κι εκείνος. Στράτο, κοιτάζεις να δεις πώς πλέκω; τον ρωτάει γελώντας... Σκεπτόμουν τη Δανάη, Αλεξία, της λέει αυτός. Ε, θα γράψει, μη στενοχωριέσαι, του απαντάει εκείνη. Καλά, δεν πρόκειται τώρα για το γράμμα λέει ο Στράτος. Αυτή θα γράψει, βέβαια... Αυτή μπορεί να βρήκε 'κει κανέναν... Το σκέφτηκες αυτό γυναίκα; Λες και το προαισθάνεται, συλλογιέται η Αλεξία κι αρχίζει τη συζήτηση με τρόπο και με προσοχή μεγάλη: Μια φορά, θα πετούσαμε τη σκούφια μας στον αέρα, του λέει, να γινότανε κάτι τέτοιο, θυμάσαι; Θυμάσαι που μου 'λεγες να φύγουμε όσο ακόμη ήταν καιρός; Φοβόσουν για τη Δανάη μην παντρευτεί κανέναν από δω (Εδώ ταιριάζει να του το πω, σκέφτεται. Να του πω: Τον βρήκε τώρα εκεί, Έλληνα, μα πώς θα του πω πως έκαμε και το γάμο;... Το ίδιο σκέφτεται κι ο Στράτος, πως τώρα που 'ρθε η κουβέντα... Η Αλεξία όμως διστάζει για μία στιγμή κι αφήνει την ευκαιρία να περάσει. Έτσι τη χάνει κι ο Στράτος, κι εξακολουθούν κι οι δυο τους να γυροφέρνουν ο ένας τον άλλο και να προσπαθούν να βρουνε κάποιον τρόπο να το πουν).

Η Αλεξία συνεχίζει. Δεν φύγαμε Στράτο τότε, τότε που ήθελες να φύγουμε... Τώρα αν η Δανάη βρει κανένα στην Ελλάδα, πρέπει να πάμε κι εμείς και σ' αυτή την ηλικία... Πάντα φοβόσουν, λέει ο Στράτος, τι φοβόσουν; Τι φοβάσαι;... Όχι πως φοβούμαι, ή πως φοβόμουν παλιά, αλλά... Φοβάσαι ξαναλέει ο Στράτος, το ξέρω. Φοβάσαι πως θα γενούμε πάλι μετανάστες, πως θα ξαναρχίσουμε πάλι από την αρχή. Πως είμαστε γέροι,

έτσι δεν είναι;... Πως δε θα 'χουμε φίλους, γνωριμίες, αυτά. Έτσι δεν είναι;... Εσύ δε φοβάσαι; τον ρωτά έκπληκτη η Αλεξία. Θα ξαναρχίσουμε πάλι, απ' το πιρούνι και το κουτάλι που λένε, και δεν είμαστε πλούσιοι... και δεν είμαστε νέοι... Ε, δε θα 'ναι 'κει, όπως εδώ, βρε γυναίκα; Εδώ, δεν είχαμε τίποτα, όταν ήρθαμε, ούτε κουτάλι, ούτε πιρούνι, πραγματικά, κι ήταν και ξένη χώρα, ενώ εκεί, είναι η χώρα μας... Ξεχνάς πως είχαμε τα νιάτα μας, που τώρα δεν τα 'χουμε; του λέει η Αλεξία, κι όσο για τη χώρα μας, που λες, ποιος ξέρει αν υπάρχει πια, έτσι όπως την ξέραμε; Ο τρόπος ζωής... τα έθιμα... ό,τι εμείς ξέραμε κι αγαπούσαμε... Μπορεί όλ' αυτά να υπάρχουν μόνο στα βιβλία, πια. Μην ξεχνάς πως λείπουμε τριάντα ολόκληρα χρόνια!... Πόσους φίλους είχαμε όταν ήμασταν εκεί; Πόσους έχουμε τώρα; Με πόσους αλληλογραφούμε; Που και που, πηγαινοέρχεται ακόμη καμιά κάρτα, κανένα γράμμα... Ακόμη και με τ' αδέρφια μας ξενέψαμε. Άσε ξαδέρφια και ξαδερφάδες και θείους και θειάδες, όλους τους χάσαμε... Δεν ανοίγουνε λέω εύκολα οι πόρτες των ανθρώπων να σε δεχτούν. Τα ξέχασες; Πίσω από κάθε μία (πόρτα) πάντοτε στέκει κάποιος και ρωτά «Ποιος είσαι;...». Ξεχνάς τη Δανάη μας Αλεξία; Αν παντρευτεί εκεί, αυτή θα γίνει ο συνδετικός κρίκος. Η Δανάη είναι νέα. Γύρω από το νέο άνθρωπο, τριγυρίζουνε ένα πλήθος άλλοι άνθρωποι. Φίλοι, εραστές, συνεργάτες... Η Αλεξία γελά: και θα κολλήσουμε κι εμείς σε μία φούχτα τρελόπαιδα; Τα τρελόπαιδα έχουν κι εκείνα τους γέρους τους, Αλεξία... Κι οι δυο τους γελούν. Μία ανάλαφρη στιγμή. Είναι σε καλή διάθεση σκέφτεται η Αλεξία, για το Στράτο. Κρίμα που θα του τη χαλάσω. Κι όμως πρέπει. Στράτο, αρχίζει να λέει, θέλω να σου πω, μία και το 'φερε η κουβέντα... 'Ηθελα να σου πω από το πρωί... Έγραψε η Δανάη... Έγραψε; ρωτά ο Στράτος. Ναι, πως βρήκε κάποιον, καλή ώρα όπως λέγαμε τώρα δα. Βρήκε; ρωτά ο Στράτος. Η Αλεξία ψελλίζει: Ε, κορίτσι τώρα, κι αυτή... Για να το δω Αλεξία, για να το δω! (το γράμμα). Σιγά - σιγά Στράτο, λέει η Αλεξία, θέλω να σου μιλήσω. Κι εγώ θέλω να σου μιλήσω Αλεξία, κι εγώ... Για δώσε μου το γράμμα! Σιγά - σιγά Στράτο, η Δανάη, η Δανάη μας... Παντρεύτηκε Αλεξία, στεφανώθηκε κιόλας, αυτό δε θέλεις να μου πεις; Η Αλεξία ψελλίζει: Το 'ξερες...

Ιωάννα Παπαδογιάννη-Δερουκάκη
(Ν. Αφρική)

